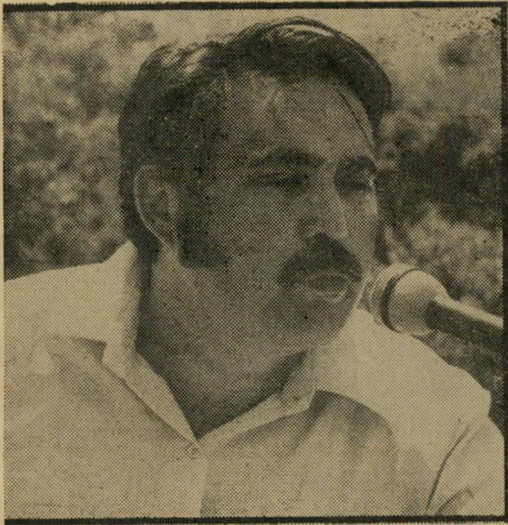

הגירה או השמדה?

בפני פליטים יהודים. זו פרשה המטילה עליהן קלון, וכאובה לנו; אך היא לא היתה הסיבה שהביאה למצב של חוסר-ברירה אצל היטלר: באין הגירה אזי השמדה. בגדר הפיתרון הסופי של שאלת היהודים באירופה, באים בחשבון בשה"כ 11 מיליון יהודים" — נאמר בפרוטוקול של התייעצות, ואזנה ב-1942; כיצד היו יכולים 11 מיליון יהודים אלה להגר, כלום היה זה מעשי?

ד"ר בן-אלישר,

לדעתי, שגית בהבנת מדיניותו של הרייך השלישי כלפי היהודים, שמלכתחילה חתר, שלב אחר שלב, להש- מדתם של היהודים, וכלשונו של היטלר: „הכחדת הגזע היהודי באירופה“ (30.1.1939). ההגירה היתה שלב-ביניים ולא מן החשובים במדיניות ששלבה הסופי: השמדה. מבלי שתוצה בכך, התיזה שלך תעזור לאלה המכחישים את השואה וטוענים: היטלר רצה בהגירת היהודים ולא בהשמדתם. הניאירנאציס יקפצו על התי- זה שלך כמוצאי שלל רב, ולא תוכל למונע זאת. מכחישי השואה, יותר מאשר לטהר את הנאציזם, רוצים לעורר בדור הצעיר ובדורות הבאים פיקפוקים וספקות בעובדת קיומה של השואה. אתה אינך אקדמאי סתם, אתה אקדמאי ישראלי ניצול השואה; הם ינצלו זאת. אתה אינך אקדמאי בלבד, אתה ממלא תפקיד ממלכתי בכיר במדינת ישראל: הם ינצלו זאת.

שקול מחד שאת התיזה שלך.

מאחר שהפולמוס בינינו איננו אישי, אלא בעל עניין ציבורי אתן פומבי למיכתבי זה אליך.

יוסף אלגזי, בני-ברק

סם בשפות רבות טען הלו: „אנו רוצים להראות בפש- טות שהנאצים, שהיו משוכנעים בדבר השפעתם ההר- סנית של היהודים, סברו, כי הפיתרון של בעייה זו הוא בנטילת השפעה זו על האומה, בצעדים לגיסלטי- ביים שונים, ובמיוחד, הנקודה החשובה ביותר של מדי- ניותם, לעודד את הגירתם הטוטאלית אל מחוץ לגר- מניה. (...) המנהיגים הנאציים מעולם לא הביאו בחש- בון מדיניות של גנוסייד כלפיהם.“

ציטטות דומות אציג בפניך למכביר מאת ניאירנא- ציים אחרים כמו: פול רסינייה, אוסטין אפ, היינץ רוט, ועוד, הפעילים מאד בתחום סיפרות הכחשת השו- אה. לביסוס טעונם זה הם מצביעים על כך, שבתעודות הנאציות השונות לא מדובר על השמדה, אלא על „הגי- רה“, „פינוי“, „דחיקה“, „ניקוי“ וכי'. אומנם, הנאציס השתמשו בביטויים אלה ואחרים, אך אלה היו מילות- צופן ואמצעי הסוואה וטישטוש להשמדה. תמצא סי- מוכין לדעתי זו ברבות מההודאות והעדויות במישפטי נירנברג; לדוגמה, קרא את החיבור שחיבר דיטר ויס- ליצאני, נציגו של אייכמן ביוון, הונגריה וסלובקיה, ששיבתו בבית-הסוהר. ויסליצאני כתב, כי „גירוש היהו- דים והשמדתם בוצעו אגב ציונם כ„פיתרון סופי“, כשם שצויינה קודם, „תוכנית מדגסקר“.“

אין בכוונתי וביכולתי, באיגרת קצרה זו, להת- פלמש איתך נימוך ניםוק; אתה כתבת ספר ואני כותב לך איגרת. לרגע אל תעלה על דעתך שאני ממעיט כהוא זה מאחריותן של מעצמות המערב שנעלו את שעריהן

הד"ר בן-אלישר

את האיגרת הבאה שלחתי למנכ"ל מישרד ראש- הממשלה:

ד"ר אליהו בן-אלישר שלום,

בימים אלה יצא לאור סיפרך „קשר ההשמדה“ ובו מבוא החתום בידי ראש-הממשלה, מר מ. בגין; בחופיעך בתוכנית „עלי כותרת“ בטלוויזיה ב-4.1.1979 אמרת בין השאר, כי השילטונות הנאציים רצו בהגירת היהודים ובגרמניה „נקייה“ מיהודים ולא בהשמדתם. כמו כן אמרת, כי הם היו מוכנים לשחרר יהודים אף ממחנות-ריכוז אם הצינו אשרת-כניסה לארץ אחרת, וכי רק בשנת 1941, עם סתימת כל צינורות היציאה, החלה ההשמדה. בסיפרך אתה מציג מעל עטיפת הספר את השאלה: „האם רצה היטלר בהשמדתם של היהודים או ביציאתם מיבשת אירופה?“ תשובתך בספר (ובשידור הטלוויזיוני) היא, כי היטלר ומרעיו רצו בהגירתם של היהודים ונקטו צעדים רבים בכיוון זה. בסיפרך הנך טוען, כי „מטרתו האמיתית של היטלר, בדומה לזו של אנטישמים לפניו, בין בגרמניה ובין במקומות אחרים, היתה „לנקות“ את ארצם מכל היהודים, לעשותה יו- דניין,“ (עמ' 202). משתמע מסיפרך בבירור שאילו נת- אפשרה הגירה, היתה נמנעת השמדה. כתבת: „ואף על פי כן, עד 1941, לא הגרמנים היו אלה אשר שללו בחם (מהיהודים) את זכותם זו (להתפך פליטים).“ גם בספר וגם במישור טענת לביסוס התיזה שלך כי — היטלר רצה בהגירה ולא בהשמדה — כי בתעודות הנאציות השונות דובר לעתים על „ניקוי“ מרחב המיחיה הגרמני מיהודים ולא על השמדה.

מכאן אני מבקש להעיר:

חוקרי שואה רבים מאוחדים בדעתם, שלב החגי- רה שאומנם היה — לא היה אלא, שלב-ביניים אחד בתוכנית המחושבת מראש של השילטונות הנאציים „לפיתרון הסופי של שאלת היהודים באירופה“ (Die Endloesung der Europaischen Judenfrage), — כאשר ציוני-הדרך שלה היו: הגדרת היהודים כאויב, שילית זכויות האדם והאזרח שלהם, הפקעת רכושם, אילוצם להגר תוך חרמת רכושם, ריכוזם בגיטאות, ניצולם בעבודות-כפייה, כליאתם במחנות-ריכוז, והש- מדתם. עוד ב- „Schnellbrief“ הבהיר היידריך: „יש להבדיל בין 1) המטרה הסופית... ובין 2) שלבי הבי- צוע של מטרה סופית זו...“ (21.9.1939).

בשנים האחרונות התפתחה סיפרות ענפה בלשו- נות רבות ובארצות שונות המגדירה את השואה כ„מי- תוס“, „שקר“, „אגדה“, „תרמית“ ועוד הגדרות מסוג זה; סיפרות זו טוענת, כי השואה היא כזב וסחיטה. סיפרות זו מכחישה בתוקף את העובדה שהושמדו 6 מיליון יהודים וכנגד זה מציגה אומדן של כמה מאות אלפים קורבנות יהודים. אחד מטיעוני-המפתח של סופ- רות ניאירנאצית זו, הוא: היטלר והנהגת הרייך השלישי לא רצו בהשמדת היהודים, אלא בהגירתם. אצטט בפניך ציטטה (אחת מיני רבות) מאת הניאירנאצי „ריצ'ארד הרוד“ (Richard Harwood), שפירסם באנגלית קנז- טרס תחת השם: „האומנם מתו שישה מיליון?“ („Did Six Million Really Die?“). בקונטרס שפור-

אלופי הפערים

רבות כבר דובר על הפערים העדתיים, הפערים התרבותיים והפערים החברתיים, שהיו מנת-חלקינו מאז ומתמיד בארץ-ישראל.

אינני סבור שנעשה משהו ממשי ובמישרין לתיקון המעוות, ואם אכן זו משהו בנושא זה, קרוב לוודאי שהחישב הפעוט נע מעצמו. המהפך הביא עימו תוצר חדש, אדיר ממדים, אשר עד כה, כשהיה עדיין בחיתו- ליו, היה סמוי מן העין. תוצר זה אינו אלא אבן-נגף חרת-אסון העומדת למיכשול בדרכה של החברה היש- ראלית. תוצר חדש זה נושא את השם „פערי כלכלי“ והוא מטפס בציפורניו במהירות ליעדו השליליים.

במשק הישראלי דרכי החלטות האוצר בקשר להעלאת השכר שונות ומשונות ביותר. בכל העלאה הנובעת מיוקר המיזרקים, נוקט שר-האוצר סולם הדי- רגתי מסולף. לדוגמה: בכל סקטור של העובדים

טמצמו במיקצת הפערים בדרך הפוכה. כלומר — בעת שהשכר במשק יועלה מחדש, כרגיל, אחרי עליות המדד, יועלה במקביל אחוז תוספת-היוקר לעובדי המשק הבכי- רים באחוז קטן יותר מאשר לעובדי המשק בעלי הדר- גות הנמוכות יותר. זאת כדי לצמצם במיקצת את הפער, ולאחר מכן להשוות את אחוז תוספת היוקר לבכירים ולאותם שאינם בכירים כאתם.

צעד כזה נראה לי הגיוני ואנושי יותר ולו רק כדי שלא לברוא במדינת ישראל שני מחנות יריבים. מחנה עריצים עתירי ממון וגורפי שכר וחון, החיים חיי מות- רות בדירות פאר וקונים מוצרי צריכה ומותרות בחנו- יות יוקרה, הנפתחות במיוחד עבורם. המחנה השני, לעומת זאת, יהיה מחנה הנרמסים, שמדיניות השכר הקלוקלת הנ"ל תהפכו מחנה של עלובי-חיים, נטולי אפשרות של קיום ודיוור אנושי בארץ הזאת.

לפי מיטב הבנתי אותם נירמסים לא יהיו מוכנים להפוך מיקרי סעד.

שמואל אילון, חל-אביב

במדינה, התוספת לעליית השכר לבכירים כפולה ומכר- פלת מזו הניתנת לבעלי הדרגות הנמוכות יותר, התמו- נה המצטיירת היא ענומה ביותר:

למשל, עד לפני כשנה, עובד במשק, שהשכר 3,000 ל"י בחודש וקיבל תוספת שכר של 15%, הגיעה מש- כורתו, אחרי התוספות, ל-3,450 ל"י בלבד. לעומת זאת, עובד בכיר יותר שמשכורתו היתה לפני ההעלאה 8,000 ל"י בחודש, קיבל תוספת שכר בשיעור 40% ומשכורתו גדלה והגיעה לסך — 11,200 ל"י בחודש.

מה קרה למער הכלכלי הנוכח את המדינה? במקום שיצטמק, הוא מתרחב והולך ואם מדיניות השכר של האוצר תמשיך בדרך מסולפת זו, לא יהיה מנוס ממש- בר חברתי המור ועגום ביותר, כאשר יפול כמהלומה כבידה על ראשיו.

לדעתי, האוצר צריך היה לנקוט זמן מוגבל עד שיצ-